

HET BEGIN VAN EEN GROOT AVONTUUR

Het was een droom zoals alle andere. Tenminste, dat was wat Lúcia dacht toen ze 's ochtends in haar bed ontwaakte. Maar wat begon als een droom, zou al snel een groot avontuur worden. Lúcia geeuwde, rekte zich eens goed uit en greep haar bril van haar nachtkastje. Ze zag haar roze slaapkamer nu weer scherp en stond op om haar lievelingspoppen te pakken en haar droom na te spelen. Ze had namelijk gedroomd dat ze in een bijzondere wereld was, waar alles er anders uitzag dan hier. En het werd zelfs nog mooier: ze had haar grootvader gezien, abuelo Hugo. Wat miste ze hem sinds hij naar de hemel was gegaan.

Met een zachte zucht streelde ze het haar van haar poppen. Kwam haar droom maar uit. Ze kneep haar ogen stevig dicht en wenste dat ze voor één dag een groot avontuur mee mocht maken met haar grootvader.

Ze wenste en ze wenste.

En ze spiekte stiekem door haar wimpers heen, om te zien of ze al op een andere plek was.

Maar nee, ze zat nog steeds op haar bed met het roze-wit gestreepte overtrek. In haar roze slaapkamer. Abuelo Hugo was nergens te bespeuren. En de rare dieren die ze in haar droom had gezien, waren hier ook niet.

Ze haalde haar schouders op en begon te spelen.

‘Lúcia Flores!’ bulderde haar moeder toen ze de slaapkamer-

deur opentrok. ‘Waarom ben je nog niet aangekleed? Je moet zo naar school.’

‘M-maar ...’ sputterde Lúcia. ‘Mag ik niet voor één keertje thuisblijven? Ik voel me niet zo lekker.’ Ze kuchte en keek een beetje triest uit haar ogen, zodat haar moeder zou denken dat ze echt ziek was.

Haar moeder zette haar handen in haar zij. ‘Heb je soms keelpijn, mija?’ Met haar hoofd schuin keek ze naar haar dochter.

‘Sí,’ fluisterde Lúcia, voordat ze nog een keer kuchte.

Lúcia was in Spanje geboren, in Valencia om precies te zijn, de op twee na grootste stad van Spanje. Pas toen Lúcia twee jaar oud was, verhuisden ze naar Nederland.

Adora, Lúcia’s moeder, kwam langzaam de slaapkamer in gelopen en ging naast haar dochter op bed zitten. Ze voelde met de rug van haar hand aan Lúcia’s wangen. ‘Je bent wel wat klam,’ mompelde ze, en met een gekromde rug staarde ze even voor zich uit.

‘Mamá?’ vroeg Lúcia. ‘Ik heb abuelo Hugo gezien ...’

Met een ruk keek haar moeder op. ‘Je grootvader?’ Ze trok haar wenkbrauwen zo ver omhoog dat het leek alsof ze van haar voorhoofd zouden springen.

‘Ja, vannacht,’ antwoordde Lúcia.

‘Dat kan natuurlijk niet,’ zei haar moeder, voordat ze opstond. ‘Ik denk dat je ijlt door de koorts. Je ziet dingen die er niet zijn. Blijf inderdaad maar een dag thuis. Lekker in bed. Ik kom je straks wel soep brengen.’

‘Maar ... maar het is echt waar! Ik heb hem gezien!’ riep Lúcia.

Haar moeder had een priemende blik in haar ogen. ‘Het is nog erger dan ik dacht. Misschien moet ik de dokter laten komen.’

Daar had Lúcia niet zo’n zin in. Ze wilde gewoon lekker met haar poppen spelen, en dromen over de rare wereld waarin ze haar grootvader had gezien. Dan leek het net alsof hij weer bij haar was en hoefde ze hem niet te missen.

‘Mano, wil je even komen?’ riep haar moeder.

Bijna meteen stond Lúcia’s vader in de deuropening van de slaapkamer. ‘Ja, mijn liefste?’

‘Lúcia is ziek.’ Adora zag er verdrietig uit, terwijl ze naar haar man keek. ‘Ze heeft een vreselijke hoest en haar voorhoofd is gloeiend heet.’

Nu overdreef haar moeder, dat wist Lúcia zeker, maar ze knikte naar haar vader.

‘En ze zegt dat ze opa Hugo heeft gezien, vannacht. Ze ijlt. Ik denk dat we de dokter moeten laten komen.’ Adora legde haar hand op Lúcia’s arm en hield haar hoofd opnieuw schuin.

Mano was het met zijn vrouw eens: de dokter moest langskomen en zijn dochter onderzoeken.

O nee, dacht Lúcia. Ze wilde alleen maar spijbelen van school. Ze zat helemaal niet te wachten op allerlei onderzoeken.

‘Dank u wel, dokter. Fijn dat u zo snel kon komen,’ hoorde Lúcia haar vader zeggen, terwijl hij met de arts meeliep naar de gang.

‘Ga jij alvast maar lekker slapen,’ zei haar moeder, en ze dekte haar stevig toe.

Volgens de dokter had Lúcia echt een beetje koorts, en haar keel zag er geïrriteerd uit. Maar hoe was dat mogelijk? Ze was helemaal niet ziek. Dat had ze alleen maar verzonnen om thuis te kunnen blijven. Had ze zichzelf soms ziek gemaakt?

Lúcia’s slaapkamerdeur stond op een kier, zodat haar ouders

haar goed konden horen als ze riep. Opnieuw viel Lúcia in slaap en ze droomde weer over haar grootvader. Wat had ze zijn stem gemist. En zijn krullende snor! Daar had ze altijd zo om gelachen.

Ze sliep zo diep dat ze niet eens doorhad dat het al avond was toen ze even wakker werd. Ze had haar ouders in haar slaapkamer gehoord. Die kwamen bij haar kijken voordat ze zelf naar bed gingen. Toen de deur dicht was, hoorde ze opnieuw de stem van abuelo Hugo.

‘Lúcia, Lúcia!’ riep hij.

Ze duwde zichzelf recht omhoog in haar bed en pakte haar bril van haar nachtkastje. Maar haar kamer was leeg. Haar grootvader was er niet.

‘Lúcia, help me!’ riep abuelo Hugo.

Langzaam zette Lúcia haar voeten op de grond. Op haar tenen liep ze naar de gang, terwijl ze zachtjes haar slaapkamerdeur achter zich sloot. Ze woonden in een kleine flat, waardoor ze in een paar stappen in de woonkamer was.

Lúcia keek in het donker om zich heen. Wat moest ze nu doen?

‘Ik ben hier!’ klonk het vanuit de keuken, en snel liep ze daar naartoe.

‘Waar bent u dan? Ik kan u niet vinden!’ Verwoed keek ze om zich heen.

‘Hier, Lúcia!’ riep abuelo Hugo. ‘Help me, alsjeblieft!’

Nu hield Lúcia haar hoofd net zo schuin als ze haar moeder had zien doen. Zat haar grootvader in de koelkast opgesloten? Ze schudde haar hoofd. Dat kon toch niet?

Toch strekte ze haar hand uit. Ze pakte de hendel van de koelkast beet en deed de deur open.

Brrr ... wat een kou! Nee hoor, hier kon ze haar grootvader zeker niet in vinden. Dan zou hij bevroren moeten zijn. En dan zou hij haar niet kunnen roepen.

Ze wilde de deur weer dichtduwen, maar opnieuw hoorde ze de stem van abuelo Hugo. Met haar rechterhand schoof ze haar bril goed op haar neus en met geknepen ogen keek ze in de koelkast.

Een pakje boter, Spaanse pepers, basilicum, garnalen, eieren ... Lúcia zuchtte teleurgesteld.

Heel even had ze gedacht dat ze haar grootvader weer kon zien. En dan niet in een droom. Nee, echt. Dat ze hem kon vastpakken en knuffelen. Dat haar abuelo haar met een glimlach zou aankijken, waardoor zijn snor nog verder omhoog zou krullen.

Nu ze voor de koelkast stond, bedacht Lúcia dat ze dorst had. Misschien moest ze wat drinken. Ze pakte een pak melk en deed de deur weer dicht.

O nee, ze moest natuurlijk geen glas pakken. Dan zou ze dat nog moeten afwassen ook, want dat waren de regels, en daar had ze zeker geen zin in.

Ze zette het pak aan haar lippen en dronk gulzig van de melk. In haar hoofd hoorde ze een stemmetje zeggen: *Mano, niet uit het pak drinken! Hoe vaak moet ik het nog zeggen?* Dat zei haar moeder bijna dagelijks tegen haar vader.

Lúcia verslikte zich doordat ze moest lachen, veegde haar mond aan haar pyjamamouw af en opende de koelkast om het pak terug te zetten.

‘Lúcia, het is tijd. Nu!’ klonk het achteraan in de koelkast.

Lúcia helde naar voren en probeerde de verstopplek van haar grootvader te ontdekken, maar nog steeds kon ze hem niet zien.

Ze strekte haar hand zo ver uit als ze kon, helemaal tegen de wand van de koelkast aan, en toen ...

... zag ze een flits en begon alles om haar heen te draaien. De etenswaren in de koelkast trilden en ze hoorde haar grootvader lachen en roepen: ‘Ja, het is je gelukt, Lúcia! Tot zo!’

Het werd donker voor haar ogen, terwijl ze aan haar arm werd getrokken. Zo de koelkast in. De deur hoorde ze met een klap achter haar dichtgaan. Wat gebeurde er?

Met veel vaart gleed ze door een glazen buis, dwars door de aarde. Ze ging naar links en naar rechts, ging eenmaal over de kop, een stuk rechtdoor, en plofte met haar billen op de grond.

Lúcia stond snel op en draaide een paar rondjes. Ze slikte, terwijl het tot haar doordrong dat ze niet langer thuis was, maar op het perron van een treinstation.